

докато деспината даряваше властелитѣ, клира и старейшинитѣ.

— Господь да ви варди отъ зло!... Животъ да имате!... Тазъ година съ невѣста, догодина съ синче!... Отъ едното хиляда да ви дава Богъ! Златна ти ржка!... Пречистата да ви помага! Съ веселби въ кѣщи!... Съ мъжко дете до година!

Владиката благослови младоженцитѣ и шествието потегли по каменистия друмъ, който бавно се изкачваше къмъ калето. Бѣше вече почти съвсемъ тъмно, когато стигнаха предъ голѣмата бойница, която се издигаше надъ първата крепостна порта. По всички кули горѣха огньове и се вѣеха прѣпорци. Задъ назѣбенитѣ стени се тълпѣха гѣсти редици бюстители. Дворѣтъ гъмжеше отъ нетърпеливи посрещачи.

Предъ широко отворенитѣ порти чакаше госпожа Тамара, заобиколена отъ съпругитѣ на мѣстнитѣ властели, на кефалията и кастрофилака. До нея стоеха две млади невѣсти, които държеха къдво червена прежда, два хлѣба и две сребърни менчета пълни съ вино. Моми запѣха:

Я излѣзни юнакова мале,
да си видишъ какво добро иде,
соколъ иде, яребица води,
яребица, полска преперица...

Госпожа Тамара пристѣпи къмъ невѣстата. Устнитѣ ѝ треперѣха отъ сдържано вълнение. Лицето ѝ бѣ жълто като иглика. Тя протегна рѣще, прегърна първомъ сина си, следъ това снахата, която преди това ѝ стори три поклона.

Една отъ невѣститѣ подаде на младата деспина дветѣ менчета съ вино и двата хлѣба. Изабелъ се огледа наоколо съ свѣтла усмивка. Дигна рамене, недоумяваща. Показаха ѝ, че трѣбва да сложи хлѣбоветѣ подъ мишницата и да вземе менчетата съ рѣще.

Така тя прекрачи прага на калето, отплисна малко отъ виното, разчупи хлѣбоветѣ. Следъ това трѣгна подиръ деспота по червената нишка, която една отъ невѣститѣ развиваше предъ тѣхъ, а другата навиваше следъ стѣпкитѣ